

forhøiet Straffen for Injurier paa to Maader. Der er jo nemlig sat Fængselsstraf i Spidsen, og dernæst er der bestemt Bøder indtil 2,000 Rd.; ja, jeg kan gjerne sige, at Straffen er forhøiet paa en tredie Maade endnu, nemlig derved, at § 59 udtrykkelig bestemmer, at der ved Fastsættelsen af Bøders Størrelse skal tages et særligt Hensyn til den Skyldiges Formuesforfatning, hvilket vil medføre, at der bliver taget et ganske andet Hensyn dertil fremtidig end efter den tidligere Lovgivning. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 97 skal jeg bemærke, at hvad den sidste Passus angaaer, den, der omhandler, at naar man gjør sig skyldig i den Næsvished at læse andre Folks brudte Breve, bliver man at ansee med Straf af Bøder indtil 100 Rd. eller simpelt Fængsel indtil en Maaned, vil jeg ingenlunde kunne gaar ind derpaa, hvorimod jeg ikke vilde have havt noget Væsentligt imod den første Deel af Forslaget, hvis Forslagsstilleren havde indsat Ordet „forsættelig“; som Bestemmelsen nu staaer, vil den jo kunne anvendes paa den, der blot af Uagtsomhed bryder et Brev, og for dette Tilfælde vil Fastsættelse af Straf ganske vist ikke være paa sin Plads.

Fallesen: Det er kun, mine Herrer, med nogle faa Ord, at jeg skal udtale mig imod Endringsforslagene under Nr. 85, 86 og 88, der gaar ud paa i de vedrørende Paragrapher at sætte Livsstraf som eneste Straf og at ubelade det andet Alternativ, Strafarbejde paa Livstid. Jeg anseer det for meget farligt for Lovens hurtige Fremme at vedtage disse Forslag (A! A!); det vil i alt Fald berede Vanskeligheder i saa Henseende, hvis vi efterhaanden udstemme Alternativet (A! A!); ja, hvis Endringsforslagene blive vedtagne, vil det jo vise sig, hvem der faaer Ret; forøvrigt vil jeg bede de højrøstede Herrer at være taalmodige og ikke at forstyrre mig. De ville kun bevirke, at det varer saameget længere, inden jeg bliver færdig.

Man vil maaskee sige, at man allerede har gjort Brud paa det Princip overalt at have et Alternativ, ved paa eet Sted i Loven at have sat Livsstraf som eneste Straf, nemlig i den Paragraph, der handler om Forsøg paa at

berøve Kongen Livet, Friheden eller Thronen; men jeg behøver ikke nærmere at udvikle, at her ere visse særlige Hensyn tagne, der kunne have deres Berettigelse, og at den ubetingede Livsstraf staaer der nærmest som et Symbol paa Kongens Stilling i Staten. Men at ville gaar videre og nu ogsaa i disse Paragrapher at sætte Livsstraf som eneste Straf og maaskee ved 3die Behandling atter i et Par Paragrapher, troer jeg er uheldigt, da det vil medføre, at Benaadningsretten efterhaanden vil blive anvendt, ligesom nu, altfor ofte. Nu er jo, som jeg allerede ved en tidligere Leilighed har nævnt, Tilstanden saaledes, at af 85 Tilfælde er man nødt til at benaade i de 82; altsaa er Benaadningsretten bleven en stadig Factor af den dømmende Magt; men derved taber den fuldstændig sin Character som Benaadning. Benaadningsrettens Særkende er, at den udøves sjældent, at den kun udøves som en virkelig Mildhed og Naade, der ogsaa under visse Omstændigheder vil kunne kaste sin Glans tilbage paa Thronen; men naar man nu arbejder hen til atter stadig at ville have den anvendt, saa vil den, som sagt, tabe sin Character af Benaadning, idet det vil staae for Enhver som noget Selvsøgeligt, at den skal anvendes.

Jeg maa ogsaa bringe de Herrer i Erindring, hvad der blev udtalt her under Sagens første Behandling til Støtte for at bibeholde Dødsstraffen. Der var som bekendt en stor Deel Medlemmer, der stode vækkende; paa den ene Side havde de en vis Tilbøielighed til at stemme for dens fuldstændige Afstæffelse; men paa den anden Side nærede de dog en vis Frygt for, at der skulde flyde Ulemper deraf. Da sagde man til disse Medlemmer: „Verolige Eder! Husk paa, der staaer Tugthuusstraf som Alternativ, hvoraf Følgen vil være, at efterfølgende Stemningen i Folket bliver imod Dødsstraffens Anvendelse, efterfølgende Retsbevidstheden mere og mere finder den uretfærdig, vil denne Retsbevidsthed ogsaa gjøre sig gjældende hos Dommerne, saa at Dødsstraffen efterhaanden, saa at sige af sig selv, efterfølgende mildere Sæder udvikle sig, vil forsvinde; dette er den eneste rette Vej til at aflasse Dødsstraffen paa.“ Det var det Hovedargument, hvorved man fik mange vækkede Medlemmer til